

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobci:

a) Y. L.

státní příslušností Ukrajina

b) A. L.

státní příslušností Ukrajina

oba bytem v ČR: P.

oba zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem

sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018 č.j. CPR-26390-4/ČJ-2017-930310-V241

takto:

- I. Žaloba žalobkyně a) proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 9. 2018 č.j. CPR-26390-4/ČJ-2017-930310-V241 se zamítá.
- II. Žaloba žalobce b) proti výroku I. rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 9. 2018 č.j. CPR-26390-4/ČJ-2017-930310-V241 se odmítá.
- III. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 9. 2018 č.j. CPR-26390-4/ČJ-2017-930310-V241 se ve výroku II. ve

vztahu k žalobci b) zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- IV. Ve vztahu mezi žalobkyní a) a žalovaným žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovaným ohledně výroku I. rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 9. 2018 č.j. CPR-26390-4/ČJ-2017-930310-V241 žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- VI. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) náhradu nákladů řízení ve výši 6.171 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce b) Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo ve výroku I. odvolání žalobkyně a) proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vydaného pod č.j. KRPA-416287-43/ČJ-2016-000022 dne 29.8.2017 ve věci správního vyhoštění zamítnuto jako opožděné. Na základě odvolání žalobce b) pak byly žalovaným ve výroku II. shledány důvody pro změnu napadeného rozhodnutí (rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vydaného pod č.j. KRPA-416287-43/ČJ-2016-000022 dne 29.8.2017) a část výroku napadeného rozhodnutí byla změněna takto: „Část výroku ve znění : „...ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 (jeden) rok.“, se mění a nově zní: „...ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců.“ Ve zbylé části, se podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje.“
2. Žalobci v prvé řadě namítali nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí odvolání žalobkyně jako opožděného. Měli za to, že vzhledem k době vydání rozhodnutí bylo na místě lhůtu pro podání odvolání posuzovat dle nové, příznivější právní úpravy a odvolání dle jejich názoru není opožděné.
3. Dále namítali nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, nedostatečné vypořádání námítky, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze v případě, že bylo řízení o správním vyhoštění zastaveno z důvodu nepřiměřenosti do soukromého a rodinného života, rozhodnutí o správním vyhoštění znovu vydat, pokud by jeho důvodem měl být jen nelegální pobyt, nikoliv další protiprávní jednání, pokud se rodinné vazby účastníka řízení zásadně nezměnily, resp. není na místě rozhodnout jinak než řízení zastavit ze stejných důvodů. Žalobci poukázali v souvislosti s uváděnou judikaturou Nejvyššího správního soudu příkladmo na rozsudek č.j. 3 Azs 240/2014 ze dne 24. 7. 2015. Podle žalobců žalovaný pouze uvedl, že zastavení řízení o správním vyhoštění

v minulosti není důvodem pro zrušení nyní napadeného rozhodnutí, aniž by tento závěr jakkoliv odůvodnil, či se vypořádal s konkrétní námitkou žalobců a citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle žalobců je tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné.

4. Rovněž žalobci namítali nepřiměřenost rozhodnutí. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že otázka přiměřenosti rozhodnutí byla vyhodnocena správně. Mají za to, že předmětné rozhodnutí je naprosto nepřiměřené. Vazby žalobkyně na území jsou velmi zásadní a silné a žalovaný veškeré posouzení přiměřenosti rozhodnutí naprosto absurdně a zkratkovitě přenáší do tvrzení, že rodinný život zde sice je, ale že celá rodina přece může žít jinde. Taková argumentace je podle žalobců naprosto absurdní a naprosto se mýlí se smyslem, který zákonodárce povinností posouzení přiměřenosti rozhodnutí zamýšlel. Žalobci mají na území České republiky vytvořené silné rodinné zázemí, ale dále také zázemí ekonomické, sociální a syn žalobců pak školní.
5. Žalobou napadené rozhodnutí je dle názoru žalobců v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s § 2 odst. 1 správního řádu, resp. s čl. 10 Ústavy České republiky. Trvají na tom, že správní orgány obou stupňů se dopustily porušení § 3 a § 52 správního řádu, pokud neprovedly důkazy a rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle žalobců správní orgány postupovaly také přepjatě formalisticky.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, jak správního orgánu I. stupně, tak správního orgánu II. stupně, odkazuje žalovaný na odůvodnění těchto rozhodnutí. Navrhl žalobu zamítnout.
7. Dne 7. 11. 2018 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, z něhož se žalovaný omluvil. Žalobci pak setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
8. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty:

Usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 22. 4. 2015, jímž bylo řízení o správním vyhoštění zahájené dne 23. 3. 2015 se žalobkyní zastaveno, oznámení zahájení správního řízení ze dne 5. 10. 2016 č.j. KRPA-416287-12/ČJ-2016-000022, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 5. 10. 2016 č.j. KRPA-416287-13/ČJ-2016-000022, vyjádření žalobkyně ze dne 17. 10. 2016, závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ze dne 29. 4. 2017, Informace OAM – Ukrajina ze dne 9. 9. 2016 a ze dne 24. 11. 2016, vyjádření účastnice řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 2. 6. 2017, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 29. 8. 2017 č.j. KRPA-416287-43/ČJ-2016-000022, odvolání žalobkyně ze dne 6. 9. 2017 a ze dne 7. 9. 2017, odvolání žalobce ze dne 11. 9. 2017, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018 č.j. CPR-26390-5/ČJ-2017-930310-V241.

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s. ř. s.“), při

přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně.

11. Pokud jde o žalobu proti výroku I. napadeného rozhodnutí, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017 č.j. 5 Azs 273/2017-31: *„Nejvyšší správní soud se otázkou soudního přezkumu správního rozhodnutí, kterým bylo odvolání správního orgánu zamítnuto pro nepřípustnost nebo opožděnost, zabýval již v rozsudku ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009 – 91, v němž uvedl: „Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.“*
12. Žalobkyně a) v žalobě namítala, že její odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo opožděné.
13. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo právnímu zástupci žalobkyně a) doručeno dne 31. 8. 2017. Odvolání žalobkyně a) proti tomuto rozhodnutí pak bylo podáno prostřednictvím datové schránky ve středu dne 6. 9. 2017.
14. Podle § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 *proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 5 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.*
15. Podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 *proti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 10 dnů; jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mladšího 18 let, činí lhůta pro odvolání 15 dnů. Odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění má vždy odkladný účinek.*
16. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 8. 2017 bylo vydáno za účinnosti nové právní úpravy, tj. v době, kdy již bylo platné a účinné ustanovení § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017. Obecně lze přisvědčit žalobkyni a), že ustanovení o stanovení lhůty pro podání odvolání je ustanovením procesním, přičemž zákaz retroaktivity se vztahuje primárně na právo hmotné. V daném případě však existuje přechodné ustanovení řešící otázku, která právní úprava se použije, a proto je třeba vycházet z tohoto přechodného ustanovení.
17. Novelizace (mimo jiné) ustanovení o lhůtě pro podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla provedena s účinností od 15. 8. 2017 zákonem č. 222/2017 Sb. (viz jeho čl. I. body 216. a 218.). V čl. II. bodu 1. (přechodných ustanoveních) zákona č. 222/2017 Sb. je stanoveno: *„Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí*

účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“

18. V posuzovaném případě bylo správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně a) zahájeno dne 5. 10. 2016, tedy ještě před přijetím zákona č. 222/2017 Sb., pročež se uplatní přechodné ustanovení obsažené v čl. II. bodu 1. zákona č. 222/2017 Sb. a lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění se posoudí dle § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017, tj. jedná se o lhůtu 5 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Žalobkyni a), resp. jejímu právnímu zástupci bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně oznámeno dne 31. 8. 2017, pročež pětidenní lhůta pro podání odvolání uplynula v úterý dne 5. 9. 2017; tento den byl pak dnem pracovním. Žalobkyně a) podala odvolání prostřednictvím právního zástupce ve středu dne 6. 9. 2017 (datovou schránkou), a tudíž je její odvolání opožděné.
19. Na těchto závěrech nemění ničeho ani argumentace žalobkyně a), že „stará“ pětidenní lhůta byla kritizována ze strany soudů (Městský soud v Praze k tomu podotýká, že pokud tato lhůta nebyla Ústavním soudem shledána protiústavní, pak je povinen z ní vycházet). Současně zdejší soud uzavřel, že pětidenní lhůta pro podání odvolání nebyla natolik krátká, že by žalobkyni a) bylo fakticky znemožněno bránit se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním (zvláště pak, když stačilo podat toliko blanketní odvolání a samotné důvody, v čem je spatřován rozpor rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, postačovalo vylíčit až později na výzvu k odstranění vad odvolání); z vylíčených důvodů soud nepostupoval dle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a nepředložil věc Ústavnímu soudu s návrhem na posouzení ústavnosti „staré“ pětidenní lhůty pro podání odvolání dle § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017. Pokud žalobkyně a) s odkazem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod poukazovala na možnost prolomení zásady retroaktivity v případě, že pozdější úprava je příznivější pro pachatele, Městský soud v Praze této argumentaci oponuje tak, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2017 č.j. 5 Azs 109/2016-31); lhůta pro podání odvolání je pak navíc institutem procesněprávním, nikoliv hmotněprávním. Proto se zásada dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod při posuzování včasnosti odvolání žalobkyně a) proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neuplatní.
20. Městský soud v Praze má tedy za to, že žalovaný nepochybil, jestliže odvolání žalobkyně a) proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl jako opožděné dle § 92 odst. 1 správního řádu.
21. Co se týče námitek žalobkyně a) o tvrzené rozpornosti napadeného rozhodnutí, že na jednu stranu nebyl shledán důvod pro zahájení přezkumného řízení, obnovy řízení či vydání nového rozhodnutí, zároveň však v rámci svého rozhodnutí žalovaný změnil výrok napadeného rozhodnutí, soud ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou. Napadené rozhodnutí je dle závěru zdejšího soudu třeba vnímat v celém kontextu. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl výrokem II. napadeného rozhodnutí změněn k odvolání žalobce b), což se přímo promítlo do právní sféry právě žalobkyně a), v jejíž prospěch byla změna rozhodnutí správního orgánu prvního stupně provedena [délka správního vyhoštění žalobkyně a) byla zkrácena z jednoho roku na šest měsíců]. Proto

Městský soud v Praze nepovažuje za pochybení, pokud žalovaný ve výroku II. napadeného rozhodnutí na základě odvolání žalobce b) přistoupil k této změně a současně ve vztahu k výroku I. uvedl, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí; tam, kde žalovaný shledal důvody ke změně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak přece učinil na základě odvolání žalobce b).

22. Vzhledem ke shora uvedenému a ke skutečnosti, že v žalobou napadeném rozhodnutí ve výroku II. žalovaný rozhodl o změně části výroku prvoinstančního rozhodnutí na základě odvolání žalobce b), byla žaloba žalobkyně a) proti napadenému rozhodnutí žalovaného ve výroku I. tohoto rozsudku zamítnuta ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodná.
23. Pokud jde o žalobu proti výroku II. napadeného rozhodnutí, soud přisvědčil námitce žalobce b) o nedostatečném vypořádání námítky nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně a) do soukromého a rodinného života žalobců.
24. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
25. Žalobce b) ve svém doplnění odvolání ze dne 18. 9. 2017 odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č.j. 3 Azs 240/2014-35, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS, kde je mimo jiné uvedeno:

„Není pochyb o tom, že v souzené věci je třeba nalézt korektní rovnováhu mezi přítomnými legitimními zájmy. Těmi jsou, jak již bylo naznačeno, jednak rodinná situace žalobkyně, s důrazem na případný vliv jejího vyhoštění na ostatní rodinné příslušníky, kteří mají právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění (zejména na nezletilého syna, který v současné době navštěvuje čtvrtý ročník základní školy), jednak imigrační historie žalobkyně a její aktuální pobytový status (s důrazem na skutečnost, že z její strany v minulosti opakovaně došlo k porušení imigračních pravidel a že zřejmě neprojevovala dostatečnou snahu si svůj pobyt na území České republiky zlegalizovat). Ze samotné podstaty pojmu „přiměřenost“ (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) vyplývá, že se tu poměřují minimálně dvě hodnoty, a to konkrétně právo na soukromý a rodinný život cizince s oprávněným zájmem státu na dodržování jeho právních předpisů. Váhu těchto hodnot posoudily správní orgány ve prospěch zájmu druhého, neboť i přesto, že sama stěžovatelka nepřímo připouští, že vyhoštěním žalobkyně nesporně dojde k zásahu do jejího soukromého a rodinného života, považuje vyhoštění a následné uložení zákazu vstupu na území EU za jediný adekvátní způsob, jak reagovat na opakované porušování zákona o pobytu cizinců z její strany....

Lze tak konstatovat, že se skutková situace v nyní přezkoumávaném případě v podstatných rysech shoduje se skutkovým stavem výše uvedených případů rozhodovaných Evropským soudem pro lidská práva. Obdobně jako v případě Nunez proti Norsku nedisponuje žalobkyně již několik let platným pobytovým statutem. Aniž by se zdejší soud chtěl pouštět do spekulací, zda žalobkyně skutečně aktivně a efektivně usilovala a usiluje o legalizaci svého pobytu, jisté je, že dosavadní kroky, které v tomto směru učinila, k získání povolení k pobytu nevedly. Zároveň je třeba uznat, že zákonem předpokládaný postup pro získání povolení k pobytu je v jejím případě poměrně komplikovaný, a nelze přehlížet, že vycestování žalobkyně za účelem jeho získání na zastupitelském úřadě se sídlem mimo Českou republiku pro ni může mít fakticky tytéž důsledky jako vyhoštění. Podobně jako ve shora zmíněné věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku nebylo také zjištěno, že by počínání žalobkyně naplnilo skutkovou podstatu

některého trestného činu, čili dosáhlo takové intenzity, aby muselo být nutně postiženo nejprísnejším opatřením vůči cizinci, a to jeho vyhoštěním a zákazem pobytu na území České republiky. Podobnost s citovanými případy Evropského soudu pro lidská práva spatřuje Nejvyšší správní soud rovněž v tom, že žalobkyně je rodinnou příslušnicí cizinců, kteří v České republice disponují trvalým pobytem. Její manžel, pan H. L., je rodinným příslušníkem (otcem) občanky EU (Francesky F.) ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a rodinný poměr mezi nimi, jak vyplývá z předloženého správního spisu, ze strany správních orgánů není zpochybňován. Nezletilý syn žalobkyně, J. L., jehož otcem je pan H. L., na území České republiky trvale pobývá za účelem sloučení rodiny a již čtvrtým rokem zde navštěvuje českou základní školu. Důsledky vyhoštění žalobkyně tedy očividně dopadají nejen na její osobu, ale rovněž (a to přinejmenším srovnatelně intenzivně) i na její nezletilé dítě, v jehož nejlepším zájmu je, aby o něj žalobkyně do doby jeho zletilosti osobně pečovala.

Pokud tedy městský soud naznal, že správní orgány nedostatečně zvažily intenzitu zásahu správního vyhoštění do soukromého, respektive rodinného života žalobkyně, a to za situace, kdy se oproti předcházejícím řízením o jejím vyhoštění (která byla právě s ohledem na nepřiměřenost takového zásahu do zmiňovaných práv zastavena) na jejích rodinných poměrech nic nezměnilo, lze takovému závěru přisvědčit. Závěr městského soudu přitom nelze interpretovat tak, že by zde nebyly dány zákonné podmínky pro vyhoštění žalobkyně ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, respektive § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 tohoto zákona, ale že správní orgány dostatečně nezvažily korektiv takového postupu vyplývající z § 119a odst. 2 citovaného zákona. Tento názor sdílí i Nejvyšší správní soud.“

26. V posuzované věci je skutkový stav podobný stavu, z něhož vycházel Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č.j. 3 Azs 240/2014-35. Žalobce b) i syn žalobců mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, přičemž syn žalobců je nezletilý (ve věku necelých čtyř let). Důsledky vyhoštění žalobkyně a) tedy očividně dopadají nejen na její osobu, ale rovněž (a to přinejmenším srovnatelně intenzivně) i na její nezletilé dítě, v jehož nejlepším zájmu je, aby o něj žalobkyně a) do doby jeho zletilosti osobně pečovala. Podobně jako ve shora odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, i v případě žalobkyně a) již v minulosti bylo vedeno řízení o jejím správním vyhoštění, přičemž toto bylo zastaveno usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 4. 2015 č.j. KRPA-116966-ČJ-2015-000022, v němž správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že zájem státu na správním vyhoštění žalobkyně a) nepřevyšuje nad ochranou jejího rodinného a soukromého života.
27. Správní orgány nezdůvodnily, co přesně se na soukromých a rodinných poměrech žalobkyně a) a její rodiny od doby vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 4. 2015 č.j. KRPA-116966-ČJ-2015-000022 změnilo v tom směru, že nyní již zásah do jejich soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců není nepřiměřený. Takové odůvodnění je přitom nezbytné pro posouzení otázky, zda v obdobných případech bylo rozhodováno obdobně (jak velí základní zásada činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 4 správního řádu), jakož i pro posouzení otázky, zda byl dodržen požadavek na předvídatelnost rozhodování orgánů veřejné moci (požadavek na takovou předvídatelnost rozhodování orgánů veřejné moci přitom pramení z požadavku právní jistoty jako definičního znaku materiálního právního státu zaručeného čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). Vzhledem k absenci takového odůvodnění Městský soud v Praze uzavřel, že napadené rozhodnutí je ve výroku II. v tomto směru nepřezkoumatelné, pročez jej zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající nedostatku důvodů rozhodnutí.

28. Vzhledem k tomu, že v napadeném rozhodnutí absentuje dostatečné posouzení otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a) a její rodiny, je v tuto chvíli předčasné se vyjadřovat k žalobcem b) tvrzené nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně a). Jedním z kritérií pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je totiž právě „povaha a pevnost rodinných vztahů“.
29. Žalovaný proto v dalším řízení znovu posoudí odvolání žalobce b) a doplní své úvahy v tom směru, zda a jak se poměry žalobkyně a) a její rodiny od doby vydání usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 4. 2015 č.j. KRPA-116966-ČJ-2015-000022 o zastavení správního řízení o jejím správním vyhoštění změnily, a pokud došlo ke změně poměrů, zda tato změna je natolik zásadního významu, že v nyní posuzovaném případě již převáží zájem na správním vyhoštění žalobkyně a) nad ochranou jejího soukromého a rodinného života (jakož i nad ochranou soukromého a rodinného života její rodiny). Tento závěr pak zohlední i v celkovém posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
30. Ze shora uvedených důvodů soud žalobě žalobce b) proti výroku II. napadeného rozhodnutí vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku II. ve vztahu k žalobci b) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [ve vztahu k zásahu správního vyhoštění žalobkyně a) do soukromého a rodinného života žalobkyně a) a její rodiny, a tedy i ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců] ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.
31. K otázce přípustnosti žaloby žalobce b) proti výroku I. rozhodnutí žalovaného lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 5. 12. 2003 č.j. 5 A 14/2002-35, publ. pod č. 287/2004 Sb. NSS: „*Proto, že návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], soud odmítne žalobu tehdy, pokud je – obvykle již ze samotné žaloby – seznatelné, že žalobce vůbec pojmově nemůže být nositelem práva, jehož zkrácení tvrdí.... K podání žaloby naopak není legitimován jiný (tímto rozhodnutím nedotčený) účastník správního řízení. Jeho žaloba by musela být podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnuta.*“
32. Výrokem I. napadeného rozhodnutí bylo rozhodováno o (opožděném) odvolání žalobkyně a) proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž žalobce b) tímto výrokem I. napadeného rozhodnutí nebyl nijak dotčen. Proto soud žalobu žalobce b) proti výroku I. rozhodnutí žalobu ve výroku II. odmítl dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jakožto návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou.
33. Pokud jde o náklady řízení, žalobkyně a) nebyla úspěšná, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl ve výroku IV., že ve vztahu mezi žalobkyní a) a žalovaným žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o náklady řízení mezi žalobcem b) a žalovaným ve vztahu k žalobě proti výroku I. rozhodnutí žalovaného, soud žádnému z účastníků nepřiznal jejich náhradu dle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Pokud jde o náklady řízení mezi žalobcem b) a žalovaným ve vztahu

k žalobě proti výroku II. napadeného rozhodnutí, soud postupoval podle § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a úspěšnému žalobci b) přiznal jejich náhradu s ohledem na jeho částečný úspěch ve věci ve výši 6.171 Kč, a to za náklady na právní zastoupení žalobce b) výši 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 % z částky 10.200 Kč, tj. ve výši 2.142 Kč. S ohledem na částečný (poloviční) úspěch žalobce b) soud tuto náhradu nákladů řízení přiznal pouze v poloviční výši, tedy ve výši 6.171 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. listopadu 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně